

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Grzybowska

Protokolant: Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2017r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. L.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę 18.414,60 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) **S.A.**

w W. na rzecz powoda **K. L.** kwotę 6.640,26 zł (słownie: sześć tysięcy sześćset czterdzieści złotych dwadzieścia sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej koszty procesu w kwocie 1.226,09 zł.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 30 czerwca 2016 roku powód K. L. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 18.414,60 zł wraz ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że podczas kolizji drogowej w dniu 20 lutego 2015 roku, której sprawca posiadał umowę ubezpieczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu zawartą ze stroną pozwaną uszkodzeniu uległ stanowiący własność powoda samochód osobowy D. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła wysokość należnego powodowi odszkodowania na kwotę 15 215,51 zł którą wypłacono. Powód zlecił rzeczoznawcy samochodowemu S. G. (1) weryfikację kosztów naprawy pojazdów ustalonych przez stronę pozwaną który ustalił, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosi 32.980,11 zł (wraz z podatkiem VAT), a więc jest wyższy od kosztu ustalonego przez stronę pozwaną o kwotę 17 764,60 zł. Różnica między kwotami wedle powoda wynika z zaniżenia ceny części zamiennych w stosunku 30 % ich wartości, przyjęcia do naprawy pojazdu części zamiennych nieoryginalnych, ustalenia ceny części zamiennych według daty 10 października 2006 roku, braku uwzględnienia przez stronę pozwaną przy szacowaniu szkody konieczności wymiany niektórych z uszkodzonych części samochodu, które według technologii naprawy przewidzianej przez producenta pojazdu nie podlegają ponownemu zamontowaniu (np. listwy, folie, uszczelki, emblematy), a które należy zdemontować w celu prawidłowego wykonania prac blacharsko lakierniczych, zaniżenia stawki godzinowej za robociznę (przyjęto stawkę 70/70, która to wartość nie jest adekwatna do stawek stosowanych w warsztatach naprawczych, których kwalifikacje pozwalają na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku) a także zaniżenie wartości materiałów lakierniczych w proporcji 33% ich wartości. Na kwotę 18 414,60 zł dochodzoną w pozwie prócz różnicy pomiędzy ustalonym rzeczywistym kosztem naprawy i wypłaconym odszkodowaniem powód dochodzi również kwoty 650,00 zł tytułem kosztu w/w wyceny.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przyznała, że w dacie zdarzenia drogowego sprawca kolizji był objęty umową obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Szkodę zarejestrowano pod numerem (...), wysokość kosztów naprawy pojazdu oparto o kalkulację A. i ustalono na kwotę 15 738,92 zł (nie jak twierdzi powód 15 215,51 zł). Strona pozwana podniosła, że wykonany przez pozwanego w systemie eksperckim kosztorys uwzględnia naprawę zgodnie z technologią producenta pojazdu, wskazane zaś przez powoda w pozwie koszty naprawy pojazdu to koszty maksymalne, niebędące koniecznymi do poniesienia celem przywrócenia pojazdu do stanu z przed szkody. Podniosła również, że równoprawnie należy traktować oryginalne części zamienne i części zamiennie porównywalnej jakości, co wedle strony powodowej potwierdza treść norm dyrektywy (...) z dnia 31 lipca 2002 roku oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 roku w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych (Dz.U. 38/2003 poz. 329). Zastosowany przez stronę pozwaną wskaźnik urealnienia wynika nie z faktu amortyzacji związanej z wiekiem wymienianej części samochodowej ale z rozpiętości cen nowych części zamiennych dostępnych na rynku i służy wyliczeniu średniej ceny części zamiennych w oparciu o ceny nowych części zamiennych stosowanych na rynku tych części. Niezasadne jest również ustalenie kosztów naprawy przy użyciu stawek stosowanych przez warsztaty autoryzowane. Strona pozwana stwierdziła również, że gdyby powód rzeczywiście zamierzał naprawić swój pojazd w (...) i wyłącznie częściami oryginalnymi to przekazały pojazd do naprawy do autoryzowanego serwisu i pozostawił warsztatowi rozliczenie kosztów naprawy z pozwanym w oparciu o faktury VAT. Powód naprawił jednak pojazd najniższym kosztem najtańszymi zamiennikami, tym samym przyznanie na jego rzecz dalszego odszkodowania pomimo naprawienia szkody w kwocie niższej skutkować będzie bezpodstawnym wzbogaceniem powoda. Zdaniem strony pozwanej powód bezpodstawnie domaga się zwrotu kosztów opinii prywatnej w kwocie 650,00 zł bowiem powód nigdy nie miał zamiaru naprawić pojazdu w (...) i przy użyciu wyłącznie części oryginalnych oznaczonych symbolem O.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2015 roku doszło do kolizji drogowej, której sprawca objęty był umową obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Ubezpieczycielem była strona pozwana – (...) S.A. z siedzibą w W.. W wyniku kolizji uszkodzony został pojazd powoda K. L. ,tj. samochód osobowy D. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Bezsporne

Ubezpieczyciel zarejestrował szkodę pod numerem akt (...). Po dokonaniu przez stronę pozwaną kalkulacji kosztów naprawy w systemie A. w dniu 04 maja 2015 roku , łącznie na rzecz powoda wypłacono odszkodowanie w kwocie 15 738,92 zł.

Dowód:

- akta szkodowe strony pozwanej PL (...) – k. 1-5.

Jeszcze przed wypłatą odszkodowania przez stronę pozwaną powód zlecił rzeczoznawcy S. G. (2) dokonanie opinii z zakresu ustalenia kosztów naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej pojazdu D. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Koszt naprawy pojazdu określony został na podstawie kalkulacji wykonanej w systemie A., przy uwzględnieniu aktualnych na chwilę wydania opinii cen części oferowanych przez dostawcę części do samochodów marki D.. Rzeczoznawca ustalił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 32 980,11 zł. Powód zapłacił rzeczoznawcy tytułem dokonanej wyceny kwotę 650,00 zł

Dowód:

- opinia techniczno-ekonomiczna z dnia 30 marca 2015 roku wraz z kalkulacją naprawy wykonaną przez rzeczoznawcę S. G. (2) – k. 9-17;

- oferta cen nowych części do samochodu D. (...) – k. 18;

- faktura VAT nr: (...) – k. 8.

Rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie wymagało opinii biegłego sądowego specjalisty w zakresie techniki samochodowej, w związku z czym Sąd powołał biegłego sądowego dr inż. J. B. (1). Przed biegłym postawiono zadanie wydania opinii, w której należało ustalić:

- jakie konkretne uszkodzenia samochodu powoda nastąpiły w wyniku kolizji drogowej z dnia 20 lutego 2015 r. i pozostają w związku przyczynowym z tym zdarzeniem,

- jaki jest uzasadniony racjonalny koszt naprawy samochodu powoda (wraz z podatkiem VAT) w związku w/w uszkodzeniami pojazdu przy uwzględnieniu technologii producenta i oryginalnych części zamiennych potrzebnych do przywrócenia pojazdu do stanu przed wypadkiem, stawek robocizny stosowanych na lokalnym rynku a w szczególności czy odpowiada on kosztowi naprawy przedstawionemu w kosztorysie S. G. (2) załączonym do pozwu,

- jaki byłby uzasadniony racjonalny koszt naprawy samochodu (wraz z podatkiem VAT) przy uwzględnieniu możliwości zastosowania tzw. „zamienników”,

- czy użycie do naprawy części nieoryginalnych producenta zapewniłoby przywrócenie samochodowi powoda tych samych walorów z zakresie bezpieczeństwa, komfortu jazdy i wartość pojazdu do stanu przed zdarzeniem z dnia 20 lutego 2015 roku.

W opracowanej na zlecenie Sądu opinii biegły stwierdził, że:

- w wyniku kolizji w pojeździe powoda marki D. nr rej. (...) uszkodzeniu uległy zderzak P, uchwyt L zderzaka P, reflektor L kpl., błotnik prz. L, nadkole P L, poduszka gaz pasażer. i wspornik osi prz., wahacz prz. L, amortyzator P L, zwrotnica prz. L, spręż. prz. L, łożysko koła I P L, piasta koła P L, felga P L, stabilizator P, dźw. stabil. prz. L, drążek kier. L, końcówka drążka kier. L, czujnik airbagu prz., sterownik pod. pow., airbag kierowcy oraz łożysko koła II P L,

Przy uwzględnieniu technologii producenta i wartości oryginalnych części zamiennych, stawek robocizny stosowanych na lokalnym rynku, całkowite koszty naprawy pojazdu w celu jego przywrócenia do stanu przed wypadkiem według biegłego wyniosły 18 984,51 zł netto, 23 350,95 zł brutto, przy czym biegły zaznaczył, że wartość naprawy przedstawiona w kosztorysie S. G. (2) jest wyższa, z uwagi na przyjęcie w kalkulacji zawyżonych wartości części oryginalnych,

Przy zastosowaniu do naprawy tzw. „zamienników” koszt naprawy samochodu wyniosły 17 396,55 zł netto, 21 397,76 zł brutto,

Zdaniem biegłego zastosowanie do naprawy części nieoryginalnych, tzw. „zamienników” wg. wykazu załączonego przez biegłego zapewniłoby przywrócenie samochodowi sprawności, bezpieczeństwa eksploatacji, komfortu jazdy jak również walorów estetycznych pojazdu do stanu przed zdarzeniem z dnia 20 lutego 2015 roku.

Dowód:

- opinia biegłego J. B. (1) z dnia 24 marca 2017 roku – k. 38-51.

Powód zarzucił, że biegły nie dokonał weryfikacji cen części zawartych w kalkulacji naprawy dokonanej przez rzeczoznawcę S. G. (2) które uznał za zawyżone oraz że nie wskazał źródła pozyskania części U według cen wskazanych w opinii biegłego. Zakwestionował również twierdzenie biegłego, zgodnie z którym przy użyciu

części nieoryginalnych można przywrócić samochodowi sprawność, bezpieczeństwo eksploatacji, komfort jazdy. W szczególności zakwestionowano poziom bezpieczeństwa jakie dają części zamienne i ich okres eksploatacji.

W opinii uzupełniającej – w odpowiedzi na zarzuty powoda z dnia 06 czerwca 2017 roku biegły stwierdził, że po powtórnej analizie wartości cen części niezbędnych do naprawy pojazdu marki D. nr rej. (...) uznał przyjętą wartość części w opinii z dnia 24 marca 2017 roku za nieprawidłową. W związku z zarzutami powoda biegły przeprowadził powtórne rozeznanie mające na celu ustalenie dostępu wartości części w systemie A. z wykorzystaniem podprogramu AudaOptima. W uzupełnieniu opinii wyjaśnił, że w zakresie występowania części niezbędnych do naprawy samochodu powoda występują tylko części oryginalne. Wartości części zostały przeliczone na PLN według stawki 4,1739 PLN/€. Wobec czego biegły przyjął jeden wariant kalkulacji z wykorzystaniem wartości części oryginalnych. Sumaryczną wartość części przyjętą przez biegłego wyniosła zatem 15 017,90 zł netto, zaś koszt naprawy pojazdu w wersji z przyjętymi przez biegłego częściami oryginalnymi bez obniżonej ich wartości wyniosła 18 194,46 zł netto, 22 379,18 zł brutto.

Dowód:

- uzupełniająca opinia biegłego J. B. (2) z dnia 28 czerwca 2017 roku – k. 73-75.

Po uzupełnieniu powód nie zgłosił zarzutów ani nowych wniosków dowodowych na ich poparcie .

W ocenie sądu biegły rzeczowo i miarodajnie uzasadnił swoje wnioski końcowe i w ocenie sądu opinia ta jest rzetelna , miarodajna i wiarygodna, a jej wnioski końcowe sąd przyjął za prawdziwe .

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jednakże nie w pełnym zakresie.

Żądanie powoda znajduje oparcie w przepisie art. 822 kc i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r, o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zgodnie z treścią którego z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodą, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 ust. 1 zd. 1).

Kwestią bezsporną w niniejszym postępowaniu była odpowiedzialność strony pozwanej za szkody wyrządzone przez sprawcę kolizji drogowej bowiem ten był związany ze stroną pozwaną umową obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Kwestią sporną była wyłącznie wysokość odszkodowania jakie strona pozwana winna była wypłacić powodowi. Strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 15 738,92 zł tytułem odszkodowania, powód uznał jednak, że kwota ta jest niewystarczająca na pokrycie kosztów naprawy pojazdu. Zgodnie z treścią przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przepis powyższy stanowi lex specialis i znajduje zastosowanie przed art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. W przypadku odpowiedzialności

odszkodowawczej z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej naprawienie szkody zawsze następuje poprzez zapłatę określonej sumy pieniężnej, bowiem jest ona substytutem przywrócenia do stanu poprzedniego.

Strony przedstawiły rozbieżne wyceny kosztów naprawy pojazdu. W celu zweryfikowania prawidłowości dokonanych wycen Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego zakresu techniki dr inż. J. B. (1). Biegły stwierdził, że możliwe jest przywrócenie pojazdowi D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) sprawności bezpieczeństwa eksploatacji, komfortu jazdy jak również walorów estetycznych pojazdu przy użyciu części nieoryginalnych. Jednakże jednocześnie biegły stwierdził że w zakresie uszkodzeń samochodu powoda do naprawy tego konkretnego modelu samochodu powoda występują konieczne były części oryginalne, w związku z czym ustalił koszt dokonania naprawy częściami oryginalnymi na kwotę 22 379,18 zł brutto. Sąd przyjął zatem wskazaną w opinii uzupełniającą za ostateczną i właściwą co do wysokości odszkodowania, jakie strona pozwana winna była wypłacić powodowi z tytułu poniesionej szkody.

Z uwagi na wypłacenie przez stronę pozwaną odszkodowania w kwocie 15 738,92 zł zasądzeniu na rzecz powoda podlegała różnica między wyżej wymienionymi kwotami, tj. 6 640,26 zł o czym orzeczono w punkcie I wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie zgodnie z żądaniem powoda od dnia wniesienia pozwu, na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. – jak w punkcie sentencji wyroku . .

Dalej idące powództwo strony powodowej podlegało oddaleniu. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody oraz art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne. Z uwagi na powyższe Sąd stwierdził, że powód nie wykazał, aby wycena sporządzona przez rzeczoznawcę S. G. (2) ustaliła koszty naprawy pojazdu w prawidłowej wysokości. Niezbitym dowodem prawidłowości wyceny byłaby faktura za naprawę pojazdu w wyżej wymienionej wysokości, której jednak strona powodowa nie przedstawiła. Sąd podziela zdanie strony pozwanej, że zasądzenie na rzecz powoda kwoty wyższej niż faktycznie poniesione przez stronę koszty stanowiłoby bezpodstawne wzbogacenie strony powodowej. Zgodnie zaś z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Strona winna jest uzyskać odszkodowanie w wysokości racjonalnie uzasadnionych kosztów, nie zaś uzyskać korzyść materialną. Sąd oddalił również powództwo w zakresie zwrotu przez stronę pozwaną kosztu wyceny dokonanej przez rzeczoznawcę S. G. (2) w kwocie 650,00 zł gdyż w niniejszej sprawie nie można uznać kosztu wykonania opinii prywatnej za niezbędny w celu dochodzenia roszczeń od strony pozwanej w sytuacji, gdy zlecenie przez powoda wyceny kosztów naprawy pojazdu nastąpiło jeszcze przed wyceną dokonaną przez ubezpieczyciela i przed wypłatą przez niego odszkodowania a zatem nie było w chwili jego dokonania celowe. Wycena prywatna dokonana została bowiem w dniu 30 marca 2015 roku, zaś wycena dokonana przez ubezpieczyciela dopiero 04 maja 2015 roku. Wycena została dokonana niezależnie od podstępowania odszkodowawczego, którego wyniku powód nie mógł jeszcze znać, w związku z czym nie można uznać tego wydatku jako celowego i składającego się na szkodę w majątku pozwanego za który powinna odpowiadać strona pozwana. Koszt ten zostałby poniesiony przez powoda również wtedy gdyby przyznane przez stronę pozwaną odszkodowanie byłoby satysfakcjonujące dla powoda.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił dalej idące powództwo strony powodowej o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 i § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.). Powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 18 414,60 zł, zasądzono zaś na jego rzecz kwotę 6640,26 zł. Należało zatem uznać że powód wygrał proces w 36 %. Łączne koszty procesu poniesione przez powoda to: 6538,00 zł (921 zł opłata sądowa od pozwu, 800 zł zaliczka na opinie biegłego i 4817 koszty zastępstwa procesowego).

Po stronie pozwanej na koszty procesu składały się koszty zastępstwa procesowego z opłata skarbową od pełnomocnictwa, tj. 4817 zł.

Po wzajemnym potrąceniu kosztów wg stopnia wygranej, Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.